

## Dansul soarelui

Gabriel Cristea

---

Zorii miroșind a cetini își desfac căușul noptii și  
în palma dimineții săngerează bob de aur.  
Încolțește răsăritul în ținuturi de balaur!  
Munții umbre își despică prin ponoare și zănoage,  
când o rază îl vestește: „Sfântul Soare, Sfântul Soare!”  
Toți muntenii-n jur de focuri calcă jarul în picioare,  
coborându-și negre cușme - vine Domnul!

Mutu-și pune masca hâdă, iar fârtații, la opincă,  
leagă zurgălăi cu ciucuri - curcubeie după ploaie -,  
înhămați ca șargii cai cu betele sîngerii,  
iar la gât - măces-mărgele, arămii.  
Junii-aduc chiupuri cu apă din cișmele de argint  
și le sparg în nouă locuri, unde umbre iscodesc.  
Cu ciomege tintuite, arătând spre Răsăritul,  
spun descântece de taină:  
„Usturoi-în-patru-foi, brânca-ursului, trifoi,  
alungați de pe pământ noaptea cu strigoi!  
Flori cu sânge de smicele, auriu de micșunile,  
lepădați-ne de ele - Ielete-Frumoasele!”

De sub piscuri fierăstraie, Sfântul își arată-n pace  
câte-o rază, câte-o rază ...  
„I-auzi ună,...i-auzi două,...i-auzi tri”,  
și hora-ncepe cu bătutele domoale  
- meandre line de izvoare,  
spulberând scânteii din jaruri.  
Cetere purtate-n vânturi își înalță cânt măiastru;  
fluiere și tamburine se întrec în iureș aspru.  
Și nervoasele pâraie, fulgerând printre posade,  
se revarsă în cascade cercuri, cercuri - respirații sacadate...  
„Uite-așa, uite-așa, iute-așa călușul zboară!”  
se-aud pașii - zbuclumății -  
ca un ropot de copite, rotunjind bătrâne brâne  
și-adâncind poteci solare.  
Chipul Soarelui se-nalță aninat de buza lumii;  
Cercul horei se-nțețește ca vâltorile nebune:  
sar pe aer, bat pământul, se amestecă-n culoare  
și plutesc - albe petale - în descântece păgâne,  
când șoptite ca un susur, când strigate ca un șuier.  
Vocile se întretaie cu ecouri răzlețite ce revin din negre-abisuri  
„ Unde-i timpul?, unde-i noaptea?, unde-i moartea...moartea...moartea?,  
se întreabă călușarii lovind bâtele de stânci;

# POEZII ONLINE

---

Și, căzuți sleiți pe brânci, scormonesc adânc pământul.  
„Uite-aici,...uite-aici,...uite-aici, ba nu i-aici”,  
murmură cu osteneală, îngropându-și țintuite,  
timpuri, nopți și zbor de iele.

Bradul cetina-și coboară, mânăind țărâna smulsă  
și-astupând rana ce doare - ca un fiu ce-și țucă muma.  
Seara iar se înfioară, când balauri ies să zboare,  
iar călușii - jucăușii - nălucesc prin vii izvoare,  
prefăcuți în ierburi verzi, tainic să-și sărute huma.